

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrasats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Milij, 20 botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

REFORMAS MILITARS (LAS QUE CONVENEN).

Primera reforma: Treure'ls aixó del cap.

Y si algun oficial necessita *niñera*, que la llogui.

Y si la roba cau malament, s'acut al sastre.

En materia de saludos, res de guardarse. Los soldados saludarán con las personas.

Res de ranxo á la taula.

Y molts ranxos á la cuyna.

Y fora totes las mecánicas propias de donas, que 'l ferlas lo soldat n' fá guerrero.

CASTELAR.

EMA arriba á Barcelona l' eminent orador republicà, l' ilustre estadista, EMILIO CASTELAR.

LA CAMPANA DE GRACIA s' associa de tot cor al afectuós rebidiment que li preparan los seus correligionaris.

Si Castelar no siguiés com es y ha sigut sempre un fervent apóstol de la causa republicana, seria una de las glorias nacionals més puras y més legítimas.

Son talent, y sa eloqüència té tants admiradors aquí en la Península com per tot lo món, y renegariam de nostra mare Espanya, si arribavam á desconeixer un sol instant los grans serveys que ha tingut ocasió de prestar en sa llarga y sempre activa carrera, tan á la causa nacional, com á la causa de la civilització.

No volém ni es aquesta, ocasió de entretenirnos á desvanèixer las calumnias que més de una vegada s' han alsat en contra seva tendint á mermar sa immaculada reputació de home públich, recte y conseqüent en sas ideas. La calúnia, qu' es una mala passió, té la ventajeta de augmentar la grandesa dels homes eminents.

Castelar, republicà de tota la vida, farà una vegada més l' exposició franca y leal de sas doctrinas en un gran discurs que pensa pronunciar un de aquests dies. Alla podrán jutjarlo per lo que diga, 'ls seus adversaris, com allá sens dupte tindrem ocasió de aplaudir-lo 'ls seus amichs y admiradors.

L' eminent orador arribará á Barcelona per la línia de Zaragoza, en lo tren exprés de las onze del demati.

Que la seva estancia entre nosaltres, li sigui tan agradable y resulti tan próspera en resultats, com desitja

La Redacció de LA CAMPANA DE GRACIA.

UN RECORT OPORTÚ.

OLIA veure'l de aprop y 'm dirigia á l' estació del ferrocarril de Fransa, dimecres al demati.

Lo cel estava ennuvolat, plovisquejava.

Y una gran tristesa va apoderarse de la mèva ànima, un d' aquells sentiments fondos,

que sembla que 's filtran per tot l' organisme invadintlo fins á deixar o com impregnat de una extremada melancolia.

Per un moment vaig sentir que hi havia un més enllà, lluny, molt lluny, amunt sobre de nosaltres... alguna cosa com lo cel en que creuen casi totas las religions, y en que podem creure també 'ls que rendim adoració fervent á la causa de la llibertat.

Aquest cel, deuen ocupar-lo 'ls heroes y sobre tot los màrtirs de aqueixa causa mil vegadas santa.

Y 'l cel, á l' arribada d' ell, ja ho he dit avants, estava ennuvolat... plovisquejava.

Per què havia de imaginarme, en un moment de tristesa, que aquelles gotas de pluja fina y freda eran llàgrimas... tal vegada esquitxos de sanch de aquells pobres màrtirs de Girona, fa ja quatre anys y mijj sacrificats inhumanament, contra la voluntat, contra 'ls desitjos y atropellant los sentiments de tot un poble?

Per què? Perque ell arribava, y allà ahont ell vagi l' acompanyará sempre la tétrica sombra del comandant Ferrándiz, del tinent Bellés, inmolats per ell en un dia de dol, de desventura y de venjansa.

Quan, procedent de la vèhina República, passava per la immortal ciutat, ¿no 'ls va veure, á la llum tènebre de un demati boyrós, divagant com ànimas en pena, per damunt del foso, al peu de un bastió de las murallas?

Y si se li va ocurrer aclucarse ¿no 'ls va sentir dintre de la seva conciencia?

Y de Girona á aquí, durant lo viatge, ¿no va observar los fil-ferros del telégrafo, relliscant ab rapidés per davant de las finestras del cómodo wagó, pujant y baixant subiectats als pals, com si encare vibressin al trasmetre una tras altra las terribles noticias que aquí tan nos impresionavan?

«Ara 'ls posan en capella... ara 'ls confessan... Trabantéu... Imploréu lo seu indult... Ja 'ls treuen del calabós... Ja 'ls fusellan... Tot está perdut... ¡No hi ha remey!...»

Ignoro si quan un home arriba á mereixer lo calificatiu de mónstru possehirá entranyas humanas... Suposant que no 'n tingui, no se fins á quin punt tindrà 'l dò de la memoria.

A ferli recordar aquell fet, que nosaltres no olvidarem

jamay s' encaminan las presents ratllas. Y no s' invoquin los drets de l' hospitalitat, ni 'ls debers de la cortesia atribuhida per Cervantes al nostre poble, que si de Barcelona va dir qu' era «arxiu de cortesia y alberch d' extranjer», també diguè qu' era, y per alguna cosa devia dirho: «venjansa dels ofesos.»

Han passat quatre anys y mitj y dura encare 'l recort de aquell dia agitat y sens exemple.

Si, Sr. Cánovas. Si 'ls que ab tan atany lo rodejan, que serán los ilusos que esperan de vosté poder, mando, credencials y mangoneig, tractan d' esquivar molestas memorias pera vosté y per' ells, obsequiantlo, festejantlo y ensenyantli lo millor que avuy per avuy tanca Barcelona, no arribarán á allunyarlas fassin lo que fassin.

Aquells recorts s' imposarán á tots los esforços. Lo que ha sigut no pot deixar de haver sigut.

Al passejarlo per nostres carrers tan animats, haurá de pensar, vulgas no vulgas, que aquella nit ho estavan més que avuy. Avuy la gent passeja tranquila y aquella nit s' empenyia assorada, horripilada, indignada.

Las botigas, desde las més espléndidas á las més modestas, que avuy brillan, estavan aquella nit tancadas en senyal de dol. Sobre totas las portas s' hi ostentava 'l mateix crit de misericordia: «¡Perdó pera los condemnats de Santa Coloma de Farnés!»

Si li fan presenciar alguna de nostras típicas festas populars, concerts, professons civicas, cabalgatas, sigui lo que 's vulga, no será may tan imponent com aquella manifestació improvisada, que presidida pèl Bisbe de Barcelona, va encaminarse desde 'l palau episcopal al edifici del govern civil, ab lo dalé de salvar duas existencias.

L' acompanyarán al teatro, y haurá de recordar vulgas no vulgas que aquella nit tots los teatros de Barcelona sense excepció van suspendre las funcions.

Li ensenyarán un periódich qualsevol perque vegi lo que diu de la seva arribada, y l' aspecte del paper, li recordará que ab excepcions contadas, la premsa de la ciutat sigué la receptora de las ofrendas ab que la caritat inagotable del nostre poble procurá endolsir lo desconsol inmeas de duas viudas y alguns orfes á qui vosté va arrebatarlos los marits y 'ls pares.

Impossible donar un pas per Barcelona, sense qu' en la imaginació de tots los seus habitants se reproduheixi de una manera viva y fonda lo recort de aquella nit de sentiments nobles per part de tots ells, y que ho sigué per la de vosté de crueltat implacable.

Qui á ferro mata á ferro ha de morir. Aixís ho diu l' Evangeli. Just es que á qui no sapiguè perdonar no se 'l perdoni.

Y viva Déu que no dirá ningú, ni vosté mateix podrà negar, que las balas del fusellament de Girona de retop van ferirlo mortalment en sa existència de ministre. La sanch va ofegar-lo.

Per què, sinó, ha abandonat lo poder á un dels seus rivals? Per què en lloch de reclamarlo—vosté pare y padri de la Restauració borbónica—disfressa la impotencia que sent, ab una benevolencia incompatible ab la seva historia, y ab la desapoderada ambició, qu' es la nota característica del seu caràcter?

Desarrolli aquest tema en lo discurs que ha de pronunciar un de aquests dias davant dels seus correligionaris. Signi franch de paraulas com cruel ha sigut d' obras. Digui que la sort de la Regencia depén dels temperaments dolsos. Afegeixi que 'l sucre y la mel no s' han fet pèl seu paladar. Y si ni aixís arriba á convencer al auditori, acabi per declarar que del poder lo separa certa sensació irresistible que sol apoderarse de las personas que n' han fet alguna: la sensació de la por.

L' historia li proporcionarà exemples de com molts vegadas l' esperit dels màrtirs de una idea ó de las victimas de una injusticia, encarnantse en una generació, prenen venjansa, tornantse de fusellats, fuselladors.

P. K.

BENVINGUDA.

Salut, mónstru malaguenyo: Barcelona está joyosa de sa visita... monstruosa y en halagarlo té empenyo.

L' alegria está pintada en tots los nostres semblants, homes, donas, xichs y grans cantan la seva arribada.

Avuy los treballadors celebran ab entusiasme l' efecte del cataplasma del seus tractats salvadors.

La marina, quan lo veu, recorda que 'ls canovistas tot dihente proteccionistas li han posat al coll lo peu.

Y la liberal canalla pensa en que, manant vosté, encara no deya ré ja rebia un cop de tralla.

Per xó no té d' estranyar que aquí tot bitxo l' aclami, y 'l nom de vosté 'ns inflami y 'ns fassi saltá y ballar.

Ab carretel-las llubentas

rodi per 'quets mōns de Déu, que 'l que toca á vora séu no tindrà gayres empentas.

Quan tot ho haja corregut y comensí ja á aburrirse, se 'n va sense despedirse pèl camí que haja vingut.

Visqui sempre alegre y sá, guanyi renóm y dinés... y ¡Déu fassi que may més pugí torná á governá!

C. GUMÀ.

ENYOR Rius y Taulet, deixis per un moment de moixigangas y festas y ceremonias sense sustancia, y vegi si li convé plantejar una idea útil, més que útil justa y generosa.

Si 'l poch temps que 'j banquetejar li deixa lliure, li permet enterarse poch ó molt dels periódichs, haurá vist sens dupte que 'l Riu Ródano—un riu que no es de la familia Rius y Taulet—s' ha desbordat causant grans estragos á Lió y altres pobles de la ribera. Ja sab vosté que no hi ha res al món més terrible que 'ls Rius quan se desbordan.

Ara bè, fassi memoria.

¿Té present, quan las inundacions de Murcia, aquell riu benèfich de caritat que va dependres dels Pirineus, al objecte de mitigar los estragos causats pèl desbordament del Segura?

Los francesos van donar un exemple de noblesa y de generositat que may més ha de olvidar-lo Espanya, si no vol passar plassa de ingrata.

Donchs ara 'ls francesos se troban en lo cas en que llavors nos trobavam nosaltres. ¿Per què no hem de fer lo qu' ells van fer?

¿No li sembla bè enviar á Fransa alguna cosa de lo que 's derrotxa en champany, en fochs artificials y en cabalgatas de 20,000 duros?

Estich esperant la resposta.

Un detall biogràfich del rey Lluís de Portugal.

«Un dia que passava grans apuros la Hisenda portuguesa, ell, expontáneament, va demanar la reducció de la seva llista civil.»

Y ara un petit comentari sense malicia:

«Qui sigui confrare, que prenga candela.»

Los conservadors s' escandalisan perque al mitj dels carrers de Madrid s' ha permés alzar lo crit de «¡Viva la República!»

Y diu lo corresponsal del Brusi:

«De fixo que si un sortia al carrer, cridant «¡Morí Sagasta!» aniria á dormir á la presó.

Y es natural: lo matar á un home, sigui qui sigui, está penat per la lley. En cambi lo contrari de matar qu' es donar vida, resulta no un crim, sinó una virtut.

Y ja ho diu lo ditxo: «¡Qué visca tothom!»

Hasta la República.

En lo moment de inaugurar una Iglesia á Nova York, va ensorrarse un tablado, resultant un mort y més de cent ferits graves.

¡Quina truytá! ¡Quin desastre!

¡Y sobre tot quin escàndol!

Ara fieus ab la Verge...

y apuntaléu los tablados.

Una puntada del mèu amich Passarell en lo Congrés económic:

«Es molt estrany que 'ls estadistas del libre-cambi, un cop ocupan lo poder sigan fomentadors del monopoli.»

«Echegaray prohibeix la circulació del paper dels banchs, creant un banch únich; Ruíz Gómez crea un establiment privilegiat per las hipotecas, y López Puigcerver arrenda l' estanch del tabaco á una companyia particular.»

De mà mestre.

Sempre que 'l govern intenta realisar algun projecte que no siga del agrado del héroe de Sagunto, aquest amenassa ab retirarse del partit liberal.

Ja ho veu D. Práxedes: ell mateix li demana.

Dónguili 'l retiro de una vegada.

A un coronel que acaban de ascendirlo á brigadier, á la tulla de serveys li citan com un mèrit lo fet de haver cooperat á la disolució de las Corts constituyents, lo dia 3 de janer.

Bo es que se citi aixó com un mèrit, mentres arriba l' hora de passar comptes.

Pro diguin, ja que aixó en concepte del govern Sagasta

es tan meritori ¿no hi ha ningú que vulga fer mèrits en lo present moment històric?
Cuidado que sembla que 'l mateix Sagasta ho estigui demanant.

Hasta en las cosas més insignificants se revela la falta de tacto del nostre alcalde.

Se fa una cabalgata, y lo natural, tractantse de una població treballadora com la nostra, era que sortís a recórrer los carrers un disapte al vespre.

Donchs no senyors: va sortir lo dilluns: a principi de senmana.

Es més: estava anunciada per las nou, y no va comensar a desfilar fins a dos quarts de dotze.

De aquesta manera 'ls molts treballadors que havian anat a veurela, van perdre algunas horas de dormir, y com que 'ls atrassos de son mentres no 's recobran, donan malestar, l' alcalde pot quedar satisfet de haver proporcionat una mala senmana a las classes treballadoras de Barcelona.

Y qué va ser al cap-de-vall, la famosa cabalgata? Salvant la part dels artistes qu' en la confecció dels carros y en lo dibuix dels figurins, donaren probas del seu talent, la cosa quedá reduhida a un desgabell, a un desordre, a una barreja informe de continents y de pobles... y a una gran demostració de tenebras.

Tenia rahò aquell feligrès quan al preguntarli qué li havia semblat, va respondre:

—Noy, m' hi quedat a las foscas.

Los únichs qu' estavan satisfets eran los metjes. Ab aquell griso que feya y la llarga espera de la multitud concentrada en carrers amples y ventejats, va haverhi, com no podia de menos, una gran cullita de costipals, catarros y pulmonias.

Y ara la cabalgata va per dintre de molts families.

Lo rey Humbert de Italia está malalt, y 'ls metjes li atribueixen una tisis.

Consequencias de haverse rossat ab los emperadors de Alemania.

Tenian rahò 'ls facultatius qu' en l' últim Congrés mèdich sostenian que la tisis es contagiosa.

Pero no es aixó lo més trist, sinó que tan ó més malalta qu' ell está la nació italiana, divorciada fa temps dels interessos y de las afeccions de la rassa llatina.

Ja se sab: al qu' está acostumat a la temperatura esplèndida del mitj dia, no li feu respirar las brumas del nord sinó voléu matarlo.

CARTAS DE FORA —¿Per qué s' han establert los pares Maristas a Mataró? Senzillament, per fer la guerra als Pares Escolapios, un dels quals va dir un dia desde la trona «que 'ls capellans devian abstenirse de ficarse en política», cosa que 'ls carlins de Mataró no li perdonan. Ells son los que han anat a buscar als pares Maristas, que sense saber l' espanyol pretenen ensenyarlo; ells los han instalat en l' antich colegi de Coll de Valdemia, y gracias á ells, en fi, 's passejan aquests her-manus ab lo pitet sobre la sotana, sempre á punt de seure 's á la taula y menjar lo que 's presenta. Diu l' adagi, que llops ab llops no 's mossegan; pero Maristas y Escolapios sí.

EMINENCIAS.

VANTS una eminencia era una montanya. Ara eminencia vol dir un personatge d' importancia, verbi gracia un alcalde primer, un diputat ó un fabricant de xacolate que tingui cotxe, encara que sigui pera repartir la xacolata á domicili.

Vol dir, parlant en plata ó en catalá usual, que avuy qualsevol

pelacanyas es una eminencia.

Desde en Cánovas á n' en Lagartijo, la llista d' eminencias contemporáneas espanyolas es interminable.

¿Qui las fa aquestas eminencias? ¿Ells mateixos? No senyors: ni 'ls mèrits, ni 'ls quartos, ni las obras converteixen a un senzill mortal en eminencia.

Los que tenen la culpa de tot aixó son los periodistas.

Articles, gacetillas, versos, telégramas... tot lo que constitueix la sustancia d' un periódich se consagra avuy al mateix objecte: á la fabricació d' eminencias.

Hi ha infelís que s' está ben tranquil á casa seva, sense pensar que 'l món se recordi d' ell ni del nom que porta.

Tot de sopte a un periodista se li ocorre fixarse en la cara d' aquest ciutadà... y ja me 'l tenen convestit en celebrat y personatge distingit.

Probas al canto.

¿Vostés saben qui es en Gamazo?

¿No? Pues es una eminencia.

Fa una pila de días que 'ls periódichs no fan altra cosa que remenar la seva personalitat. ¿Y de quin modo!

«Lo senyor Gamazo—diu un diari—ha sortit de tal puesto aquest dematí, y aquest vespre arribará á tal altre.»

Aixó es sumament interessant; pero encara hi ha més. Ve un altre diari y 'ns explica lo següent:

«Es completament inexacte que 'l senyor Gamazo viatji ab quatre maletas y dugas sombreroeras. Podém assegurar que no porta més que un mundo, y encara molt usat. Lo de las sombreroeras es absolutament fals.»

La cosa comensa a animarse: es impossible que lo del mundo no porti qua....

Aviat surt un altre periódich que ho demostra palpablement.

«En los círculs polítichs s' ha parlat molt aquesta tarde del mundo del senyor Gamazo Alguns asseguravan haverlo vist; altres opinavan qu' es un bagul dels més ordinari's: Lo únich que se sab de cert es que l' eminent home públich anirà á cassar á Valladolid á últims de la senmana, en companyia de tres amichs y un cosí que té un grá al darrera de l' orella.»

Y á forsa de anomenar al senyor Gamazo y d' explicar si menja molt ó si menja poch, si 's lleva á las vuyt ó si 's lleva á las deu, si fuma ab pipa ó si toca la guitarra, acaban per ficar lo nom de 'n Gamazo pèls ulls del públich, y y 'l públich se queda convenut de que aquest personatge es una eminencia.

Las eminencias s' ho deixan dir tot, perque saben que aixis creixen y 's fan interessants. Donan ells mateixos noticias als periodistas, los sollicitan sueltos, los marejan perque 'ls vajin al darrera... y quant han lograt adquirir lo renóm que desitjan ¿qué fan?

No mirar may més á cap periodista y tractarlo si convé á puntadas de peu.

Es lo pago més eminent que acostuman á donar las eminencias.

S' entén, las eminencias de cartró que s' usan avuy día en aquesta terra.

FANTÁSTICH.

LAS REFORMAS MILITARES.

(ENTRE CALOYOS)

—Gomas, tú que la sabs llarga y siempre estás enterat dels negocios del ejército, ¿qué es eso que corra tan de las ditxosas reformas? ¿que sabs algo?

—De pé á pá.

Figúrate que se trata de... pero antes de empezar, ¿traes ahí un cigarrillo?

—Tè, fuma: es d' aquests de ral.

—¡Pse! No es malo...

—Bueno digas.

¿Qué es lo qu' han de reformar?

—Hombre... todo! Nuestro traje, la paguita que mus dan, el armamento que usamos, la ordenanza, la moral, la instruccion, los dormitorios....

—¿Y 'l ranxo?

—De eso no hay ná:

el rancho es casi inviolable y no se puede tocar.

—Bueno, donchs: cuenta 'l que sepas: veyám qu' es lo que 'ns darán.

—En primer lugar se dice que en días de tempestad todos tendremos paraguas, porque podemos pasear lo mismo que los paisanos... —Ja m' agrada aixó: endavant. —Luego... ¿dame otro pitillo? —¡Tè! Fuma's més que un bastaix... —Hombre! La cosa lo lleva. conversando, es natural que uno distraiga la boca ¿Sigo?

—Veurás ¿qu' es molt llarch tot lo que tens de contarme?

—¿Por qué lo dices?

—¡Es clá!

Perque cada tres paraulas veig que 'm saquejas l' estanch.

—Mira; una vez dicho todo, eso te vendrá á costar...

ocho ó nueve cigarrillos.

—Ocho ó nueve! ¡Pues no es ná!

Veurás; farém una cosa.

Te 'n daré dos de plegats y contesta á una pregunta:

¿que treurán la Plassa Real?

—¿La plaza ésta... de las didas?

—Sí. ¿No l' han de treure pas?

—No: queda lo mesmo que antes...

—¡Pues ja 'n tinch prou! Tan me fa si 'ns vesteixen ab chaqueta,

com ab brusa de tartans;

m' es igual que 'm donguin llansa,

que un fusell ó una destral;

ab tan gust portaré casco,

com gorra ó estrenya-caps...

Lo que vull es que no 'm toquin la plassa, 'l pedris sagrat

hont trobo la mèva Tuyas

ab lo seu devantal blanc,

la seva boca riallera

y 'ls seus ulls com uns fanals...

—Eh! Aguarda... ¿y los dos cigarros?

—Te 'ls dech...

—¡Me has bien atrapad!
C. GUMÁ.

UN TRIBUT.

Lo partit republicá de la Bisbal acaba de dedicar un carinyós tribut als Srs. Maymó, Plajá y Oliva, qu' en defensa de la causa republicana moriren en aquella vila, lo día sis de octubre de l' any 1869, al ser atacada per las tropas que manava 'l brigadier D. Romualdo Crespo. Dintre de aquell cementiri s' ha

construït un monument senzill y elegant, obra del reputat escultor Sr. Casal, y á ell han sigut traslatats los restos dels tres bisbalencs qu' en aquella ocasió sucumbiren, donant un alt exemple de valor y abnegació.

A tal objecte se celebrá diumenje passat una manifestació composta de valiosas representacions republicanas y de més de 500 correligionaris, la qual, després de recórrer los principals carrers de la vila, per entremitj de una gran generació, s' encaminá al cementiri, hont se procedí á la inauguració del monument y al traslado dels cadáveres.

Una de las inscripcions que figura en lo panteon, diu lo següent:

«Los pobles agrahits perpetuan lo recort dels que se sacrifican per la seva causa.»

La major part dels manifestants portavan á la má rams de olivera, símbol de pau. En un carro endolat hi figurava una hermosa nena vestida de República, portant entre mans una corona fúebre y las quatre glassas que del carro 's desprenfan eran sostingudas pèls Srs. Vidal, Puig-Calzada y presidents del Comité federal y del Comité possibilista.

Efectuada la traslació, la comitiva sortí del cementiri, escoltant ab religiosa atenció los discursos que quatre oradors dedicaren á la memoria dels difunts y á encomiar la bondat de las doctrinas republicanas.

La CAMPANA DE GRACIA, al associarse á la generosa manifestació dels republicans de La Bisbal, fa vots perque 'l gran sacrifici que realisaren, fa dinou anys los inolvidables Maymó, Plajá y Oliva, no 's fassa ja may més necessari, naixent la forsa principal de la idea republicana de la propia virtualitat que tanca, de sa superioritat sobre los demés y de las virtuts públicas y privadas dels que la pro-fessem.

P.

Los carlins de la importancia donada á El Correo español proyectan fundar un nou periódich ab la santa idea de ferli la guerra.

Los carlins tent periódichs, per més que fassin servirlos per atacar á la civilisació moderna, me fan lo mateix efecte que si nosaltres, per defensar la llibertat, anessim á missa tot lo dia.

La institució de la premsa es genuinament liberal. Los carlins han volgut usar las nostras armas y s' han tallat.

Entre 'ls caps-padres conservadors que han vingut á Barcelona á rebre en Cánovas, no podia faltarhi 'l célebre Pidal, genuina representació de las honradas masses.

En cambi, veninthi en Pidal, no ha pogut venirhi 'l conde de Toreno, lo qual no deixa de ser una viva llástima pèls fondistas, ja que aquest personatge quan menja, no passa per menos de cuberts de setze duros.

Pero qué s' hi farà: en Pidal y en Toreno no caben tots dos a Asturias... y qui diu á Asturias diu al món. L' un per lo alt; l' altre per lo groixut.

Apenas va arribar á Viena l' emperador de Alemania, va sortirne apresuradament lo Príncep de Gales, manera delicada de demostrar que no 's poden veure.

—Pero escolti, dirán vostés; lo Príncep de Gales ¿no es oncle carnal del emperador?

—Aixó segons com se mira: geanológicament son oncle y nebol; pero política y socialment son parents de lluny.

Del Diari de 'n Brusí.

«Bè podém suposar y assegurar, que pèls interessos de Catalunya, y pèls interessos de la patria, la visita del Sr. Cánovas será la més fructuosa de todas.»

Com si 's tractés de un malalt y un metje. Lo malalt, Catalunya. Lo metje, 'l Mónstruo.

Sols que la malaltia de Catalunya no es filla de la seva debilitat ni de tenir cap vici á la sanch, sinó dels tractats de comer, que vulgas no vulgas, va propinarli 'l metje.

Y ara tots li podém di

—Vingui aquí, Doctó Fardassa: las curas que vosté fassa que me las clavin aquí.

—Mira Pauleta, mira que diu lo diari.

—¿Qué diu?

—Que la terra s' está refredant.

—Aixó ray... una tassa de thé y al lit dejorn.

—¿Y ara? ¡Ay Jesús!... Mira que diu més avall... ¡Un terremoto á Murcia!

—¡Cál!

—Si, dona si...

—Ja m' hi jugo jo qualsevol cosa que no es tal terremoto.

—¿Y donchs qué?

—Un estornut de la terra ó un cop de tos... ¡Cóm qu' está tant costipada!

Datos qu'explican lo caràcter especial del general Lopez Dominguez, avuy hoste de Barcelona.

Los adverteixo que no invento res. Si desitjan llegirlos ab més extensió, passin la vista per una laudatoria biografia del nebot del oncle que publica *El noticiero universal* del dilluns.

Lo general tè à casa sèva un canari anomenat *Tamberlik* y un altre que porta 'l nom de *Gayarre*. Tots dos cantan de una manera admirable y 'l general en persona 'ls obsequia diariament ab llevors de cànem y 'ls guarneix la gabià ab fulletas d'escarola.

Un tercer canari barrejat de cadarnera y anomenat *Belisario* es ja vell, calvo y cego, y 'l general li dispensa las mateixas atencions que als altres dos.

Tè també un rossinyol conegut per *Enamorado*, que desde que està engabiàt no canta. Es una imatge del seu amo, que desde que ocupa un siti dintre de la gabià borbònica, ha perdut la veu... y la malicia.

Continua la galeria de animals.

Lo general cada dia baixa à la quadra à acariciar als seus tres caballs de rassa espanyola: *Zamorano*, *Córdoba* y *Sevilla*: després se tanca ab los seus gossos *Ney* y *Blake*, dels quals l' un es anglès y l' altre de Terranova, y per fi se coloca sobre la falda à la fidelissima gata *Cenerentula*, «la viuda de altres gats fugitius—parla l' articulista—als quals altres amors feren ingratement abandonar la casa solariega.»

Una gata mansa que no treu may las unglas. Com lo general.

De manera que si al general López Dominguez se li dissol lo partit, sempre podrà contar ab l' adhesió constant dels seus canaris, del seu rossinyol, dels seus caballs, dels seus gossos y de la seva gata.

Y podrà envanirse de ser gefe de una nova arca de Noè.

Ara, respecte de l' espasa de Sagunto no cal parlar-ne.

Avuy com avuy li serveix per escatar las gabias.

En ciertas materias, passa per tot arreu, lo mateix que passa à Barcelona.

Vá anar lo ministre de Foment à Murcia; las autoritats van obsequiarlo ab un banquet: eran quaranta 'ls invitats y à l' hora del àpat ¿saben quants n' hi van compareixer?

Trescents y pico.

Y cuydado que 'ls murcians, en lloch de gorras, usan monteras!

Ja tenim à D. Francisco de Paula agraciàt ab una nova condecoració.

Lo rey D. Lluís de Portugal ans de marxar, va conferirli la creu de l' ordre de Villaviciosa.

¡Villa... y viciosa per anyadidura!

¡Bona! Lo rey de Portugal tè molt sprit.

Un problema fisiològich.

Si tots los reys y grans personatjes que visitan à Barcelona otorgan—com es just y natural—una distinció per l' estil à D. Francisco de Paula, arribará un dia en

que las creus y las medallas no li cabrán sobre la petxuga ¿veritat?

Donchs s' equivocan. Per moltas que sigan las que li concedeixin hi cabrán tolas, per una raho molt senzilla.

A cada nou personatge que arriba, l' home s' estufa, y al estufarse li queda sempre siti per colocarhi una nova creu per grossa que sigui.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Fra-ga-ta.*
2. MUDANSA.—*Diu-Dèu-Dau.*
3. TRENCA-CLOSCAS.—*Las euras del mas.*
4. ROMBO.—

S
M A L
M E R L A
S A R D I N A
L L I M A
A N A
A

5. GEROGLÍFICH.—*Per repunts las sastressas.*

Han endevinat tolas las solucions los ciutadans Nas Llarch, J. Coca y Coca, y Gallina ponedora: 4, E. S. A., y Un Procurador; 3, J. T. Anguila; 2, Pau Nyícaris, y 1 no més, Un descuydat y Pep de la Tija.

XARADA.

—¿Qué fa? *Primera—segona;*
miri que 's pot ofegar.
—Se 'm *quatre—tres* las orelas.
—Donchs vingi. *préngujm* la má.
—Gracias. *¿cóm se diu* senyora?
—*Dos y quarta*, 'm pot manar.
¿Y voslé, qui es? *vol dir*mo.
—Una *hu—dos—tres—quatre*.

—¡Ah!
BALDOMERO.

ANAGRAMA.

—¿Aixó, estás molt trist Mag?
—No 'm parlis, *fes*m' eix favor.
—Pro *¿qué tens?*

—¿Qué he de teni?
que tingui una *tot* ahí
que 'm va *tot* lo mèu honor.

ANGEL DE LA GUARDA.

TRENCA-CLOSCAS.

—TÈ OLI LA CARME?
—SÍ.

Formar ab aquestas llettras lo nom y apellido de un poèta espanyol.

J. T. ANGUILA.

GEROGLÍFICH.

JENER.

I

O

MARS

O

JOANET DE BERGA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

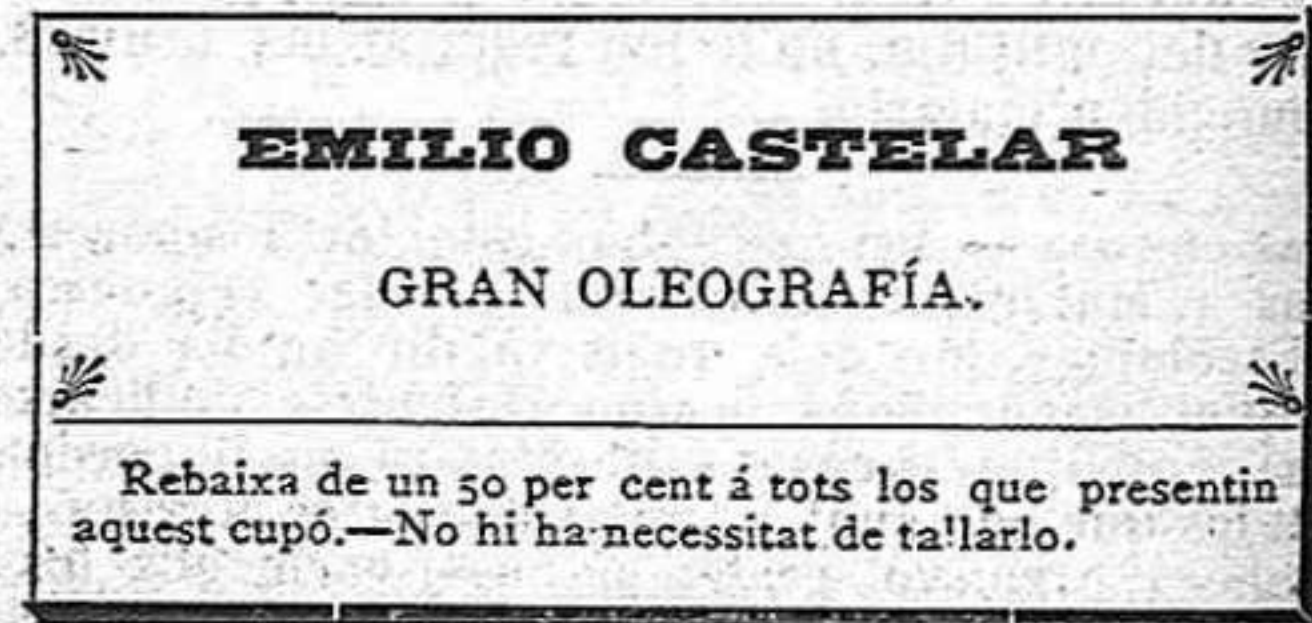
Ciutadans X. J. Z. N. de Tona, J. Saliu Vilaseca, S. M. y Garcia, M. Riusech, P. Pinvonayre, Pepet Luchu, L. S., Rosa Xala, P. Broi, S. Font, P. Sola y Xinxons. E. Duran, E. S. A., S. Junyer, Apostólich, N. Bas Socias, y Noy Ros: *Lo que 'ns envian no 's per casa*.
Ciutadans J. Coca y Coca, Jaume Gay, Tranquil de Reus, Un bemoi, A. C. Barceloni, Angel de la Guarda, Ex-empayta gats, J. Boadella y T. y F.: *Insertarém alguna cosa de lo que 'ns remeten*.

Ciutada Just Aleix: Està molt bè lo que 'ns envia: ho insertarém.
—Antonet del Corral: No hi ha més que un parell d' epigramas regularets: los altres son molt gastats y poch graciosos.—Dr. Tranquil: Aprofitarém un acudit.—P. G. (Vendrell): Las noticias que se 'ns donan han de venir firmadas y la firma en tot cas n' ha de respondre.—L. Mosca Diva: Los versos no van: de la prosa pot aprofitarse alguna coseta.—Picio Adam y C.: Lo que 'ns remet es molt fluix.—Suscriptor entu-iasmado: Se necessita una firma: dels anonims no podem ferne cas.—J. Cap: L' últim sonet es acceptable. Respecte à lo que 'ns diu de aquell senyor, vinguin datos.—M. Badia: Va bè lo que 'ns envia.—R. Castella. aquesa semana no hi ha res que fassi per casa: gracias pels cromos que 'ns remet.—Amorosa: Aceptadas las xaradas. Envihi la poesia.—Capella pre-històric: Quèda admesa la segona poesia.—R. Torrents y Bolart: Lleugerament arregiat podrà insertarse.—Ll. Salvador: Lo que 'ns envia tè poca novedad.—Pepet del Carril: Rebuda la remesa: feta la tria, molt sera que no aprofitem alguna cosa.—J. Puig Cassanyas: La poesia va bè.—A Gibert: Aceptém un parell de acudits.—Pere Galindayna: Es molt fluixet.—Marangy: Idem. idem.—Segimon: Va molt bè.—J. Staransa: En los versos hi ha molts ripis y e-casa novedad. La xarada monlech va bè.—Camí Kleks: Lo de aquesta semana no fa.—Pallaringas: Mira'm de comp' aurel.—Ll. Milla: L' articlet no 'ns agrada prou: algun estirabot y 'l nocturno son acceptables.—Hilari Flaute: L' articlet resulta man-o.—R. monel R.: Digui al anich J. F. qu' encare que ab 'ltras, se va tebre telisment lo seu envió. Y anant al articlet ¿o podria rambiar-se 'l final perque la persona retratada no 's coneques tan?—J. Abril V.: Aprofitarém un acudit y dos ó tres pensaments.—R. Nafrat: No va; es massa vert.—J. M. Bernis: Encare que poch, hi ha alguna cosa aprofitable.—Linét del Pont: L' assumpto es massa ordinari.

RETRATO DE CASTELAR

GRAN OLEOGRAFIA DE 60 CENTÍMETROS PER 45.—SETZE COLORS
Preu: 4 pessetas.

¡Ganga pèls lectors de LA CAMPANA DE GRACIA!

Los lectors de LA CAMPANA poden adquirir lo retrato à 2 pessetas, en la llibreria de Lopez, Rambla del Mitj, 20.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro. 21 y 23

PERSECUCIÓ DE LAS CASTANYERAS.

Fa bè de perseguirlas ab tanta sanya, no fòs cas que li dongan la gran castanya.

L' ARRIBADA DEL FRET.

Ha arribat de llunyas terras per veure la Exposició, distribuir pulmonias y repartir panallons.

L' ENTRADA À LA EXPOSICIÓ.

No son més los regidors que 'ls demés particulars: ja que 'ls cotxes no 's permeten que 's lloquin carrets de mà.